

# La cúpula del Museu Dalí

crònica

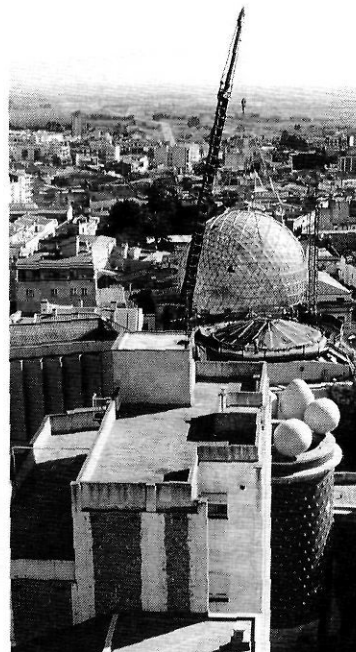
*Seqüència del desmuntatge de la cúpula del Museu Dalí.*



Després de l'intent de suïcidi de l'ou de Torre Galatea –un acte heroic i reivindicatiu que la Fundació i els mitjans afins van convertir en anecdòtic–, la visió de la cúpula geodèsica del Teatre-Museu Dalí escombrant els aires com un sol de migdia havia de deixar glaçat més d'un figuerenc. Algú no del tot desencaminat va fer córrer l'espècie que es tractava de baixes provocades per l'erosió a què el sòl republicà sotmet els plançons monàrquics. Les tertúlies més crítiques hi veien, en el viatge cupular, un símbol meridiana de la prostitució del llegat del mestre: adduïen la contradicció no pas aparent entre el fet que els visitants restessin impassibles a l'espera de l'obertura del museu, sense distreure la vista cap amunt, i l'esvaniment del somni renaixentista de Dalí, cadàver

troussejat de seguida substituït per un impostor clònic. A l'ordre del dia de la seva reunió d'urgència els Amics de les Preguntes Retòriques es formulaven dues qüestions: Què seria Figueres sense cúpula, sense Museu Dalí? Quin relleu sentimental té el museu entre els figuerencs? A l'aparcament del Garrigal, tanatori i sala d'operacions, algun lector o cinèfil va recordar-hi les paraules profètiques del príncep Fabrizio Salina: Cal canviar-ho tot perquè tot continuï igual. Versió oficial: calia canviar l'artefacte de ferro pintat i vidres transparents per un altre més sòlid d'acer i alumini, dotat d'un joc de vidres que estalviés les pèrdues tèrmiques. Corol·lari de carrer: calia fer aquest pas per alimentar el monstre que alimenta la ciutat.

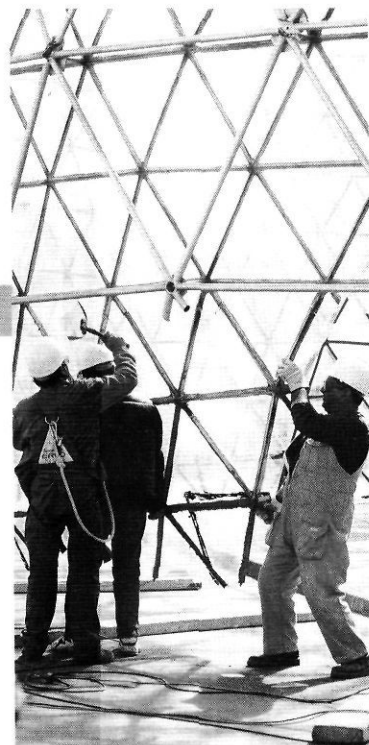
JOSEP ALGANS





Amb motiu de la inauguració del seu museu, segons diu la crònica rànica del ranci setmanari *Ampurdán*, Dalí recordava «lo que me recomendó nuestro invicto Caudillo: convertir este

Museo en Meca espiritual y artística de Europa»; la cúpula, l'oferia als prínceps espanyols després de fer referència al símbol d'orsíà que l'agermana amb la monarquia. La cúpula va ser la primera aspiració daliniana: va descriure'n el projecte a la revista *Time* deu anys i mig abans de la inauguració del museu –després mausoleu. Eduardo Pérez Piñero, arquitecte murcià, va fer realitat l'acudit del paraigua metàl·lic que no va poder veure acabat: va haver de ser el seu equip de col·laboradors –Pérez Piñero moria als 37 anys en un accident de circulació; el 9 de juliol del 72, dos anys i dos mesos abans de la fundació de la nova Figueres– qui en completés la gestació. Algun ciutadà, apuntava Santi Coll a l'*Empordà* del 24 de març, va proposar que la cúpula sobrevisqués com un objecte dalinià de culte –un altre.



Un altre concretava: faria bonic incorporada a una de les rotondes d'entrada a la ciutat. Tot i la bona voluntat burgesa, antidaliniana, d'aquests figuerencs, la vella cúpula, fa temps versionada en pastís –ou i cúpula–, logotip de l'empresa que es va ocupar del seu trasllat –i.ou minuts– del cel a la terra, estava massa xacrada per sobreviure.

DAVID GUIXERAS

